

Nyerges Gábor Ádám

Szürkület

lidércvilágunkba szivárgó,
szürkületi, gyenge fény
szerelmünk, félénken csitító
altatódal, nem remény.

hitelbe elköltött, volt jövőnk
lábosban száradó tarhonya,
szétvert feltételes módjaink
szobánk alvadó alkonya.

bármelyik perc szótlantul
évtizedekig is eltarthat,
emlékhangon kopog az eső,
végül inkább elhallgat.

szerelmünk, a fáradt vendéglős
körbepillant, megszeppen,
aztán szó nélkül marad
a zárás utáni percekben.

Veszprémi Szilveszter

Váz

I.

Minden reggel láttam,
ahogy a biciklidet bezártad
az állomás előtti tárolóba,
és én minden reggel néztelek,
és te néztél.
Mindig, pár perccel hét előtt jöttél,
átemeltem a lábad, gyorsan leugrottál,
sietnél, ahogy mindig én is,
a kezekben maradt kulccsal lépdeltél
mögöttem, pár perccel hét előtt.
Húsz percig egy kocsiban ültünk,
volt, hogy egymással szemben,
mert úgy volt hely,
és tudtad, hogy minden reggel látlak,
és tudtam, hogy minden reggel látsz,
de nyilván nem voltunk érdekesek,
ahogy a többiek, minden reggel,
a veled és velem együtt indulók,
vagy az éjszakai műszakot befejezők,
vagy a halk szavú és sánta kalauznő sem.